

Một mình với Chúa

Bà Thanh Thủy cố luận xem người khách hai lần nhấn chuông đòi cho gập mang tới tin lành hay tin dữ. Luận theo đời thì đó là tin lành, luận theo Chúa thì đó là tin dữ. Chúa bảo tâm hồn bà phải thảo nhiên với mọi sự ở đời, nhưng hiện thời tin của người khách lại đang làm cho tâm hồn bà bấn loạn, nó cứ

như cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Bà hoang mang quá đỗi. Anh ấy đã trở về, anh ấy bằng xương bằng thịt đang ngự trị trong tòa lâu đài mình bỏ tù anh ấy, bỏ tù qua bao tháng năm, không thăm nuôi, không một gặp gỡ, mà anh vẫn một dạ chung tình.

Xin Chúa hãy cứu con, xua đuổi hình bóng anh ấy ra khỏi tâm hồn con. Đừng để anh ấy hiện lên bắt con phải sám hối. Bà Thanh Thủy quỳ mọp trước tượng Chúa. Bà cảm như Chúa đang trò chuyện với bà. Là chưa, sao ngài lại đem những lời trách người Pha-ri-si ra nói với mình. Bà Thanh Thủy nghe rõ từng lời, đầm ấm và nhức nhối.

Các văn sĩ và các người Pha-ri-si đều ngồi trên tòa của Mối-se. Vậy, hề họ bảo các người điều gì, thì hãy giữ và làm theo, nhưng đừng bắt chước việc làm của họ, vì họ nói mà không làm. Họ buộc những mang nặng khó đương, để trên vai người ta, còn chính họ thì không khùng lấy ngón tay mà động đến. Mọi việc họ làm đều để cho người ta thấy, vì họ làm rộng thẻ kinh, xú dài tua áo, ưa chỗ đầu trong tiệc yến và ghế bậc nhất trong nhà hội thích được chào giữa chợ, và ưa được người ta gọi bằng thầy, bà (1).

Sáng danh Chúa trên đời, con thật tồi bại, thật nhục nhã như người Pha-ri-si kia, bởi con chỉ muốn dành cho mình tất cả, mà không muốn một thứ lộc trời nào cho ai, con chỉ muốn mọi người kêu mình bằng thầy bà, mọi người chào mình giữa chợ, mọi người gánh chịu cho mình tất cả nỗi nhọc, còn mình thì ngồi giữa tòa mắt mà phán bảo. Nhưng lòng con không chủ cái tội, con cầu xin Chúa xót thương.

(1) Kinh thánh Tân ước. Mathiơ. trang 46.

« Khốn thay cho các người, kẻ văn sĩ và người Pha-ri-si là bọn giả hình kia. Vì các người đóng nước Trời trước mặt người ta, chính mình các người đã không vào, mà người khác muốn vào thì các người cũng không cho. » (1)

Chúa lòng lành, con không phải hạng người tội bại như thế, nước Trời của mọi người, con muốn vào nước Trời và cũng muốn mọi người vào nước Trời đó. Xin Chúa chứng giám cho lòng con.

« Khốn thay cho các người, kẻ văn sĩ và người Pha-ri-si, là bọn giả hình kia. Vì các người ăn nuốt nhà cửa của dân bà góa và làm bộ cầu nguyện dài, và cơ đó các người càng phải bị án càng nặng hơn » (1)

Chúa không rộng lòng cứu vớt, thì con phải sa xuống địa ngục.

« Khốn thay cho các người, là kẻ mù mà lại dẫn đường, vẫn nói rằng : Hễ ai chỉ đèn thờ mà thờ, thì không can chi, song hễ ai chỉ vàng của đèn thờ mà thờ, thì phải mắc. Ở kẻ ngu dại và đui mù kia. Cái nào trọng hơn, vàng hay là đèn thờ làm cho vàng nên thánh ? Lại rằng : Hễ ai chỉ bàn thờ mà thờ, thì không can chi, song nếu ai chỉ lễ vật trên đó mà thờ, thì phải mắc. Ở kẻ đui mù kia, cái nào trọng hơn, lễ vật hay là bàn thờ làm cho lễ vật nên Thánh ? Vậy, kẻ chỉ bàn thờ mà thờ là chỉ bàn thờ và mọi lễ vật trên đó mà thờ, kẻ chỉ đèn thờ mà thờ là chỉ đèn thờ và Đấng ngự trong đó mà thờ, còn kẻ chỉ trời mà thờ là chỉ ngai của Đức Chúa Trời và Đấng ngự trên đó mà thờ vậy. » (2)

Lạy Chúa, không có sự dối trá nào hơn, khi lòng con nghĩ tưởng về anh ấy, yêu anh ấy, nhưng vàng đã

(1) Kinh thánh Tân ước Mathiơ, trang 46

(2, 3) Kinh Thánh tân ước, đã dẫn.

làm lóa mắt con, lễ vật đã làm lóa mắt con, con không còn phân định được thiêng liêng của tâm mình, nơi hàng ngày con vẫn mời Chúa ngự vào. Con đã phản bội chính sự chân tình của anh ấy.

Bà Thanh Thủy cảm như Chúa cắt ngang lời cầu nguyện của bà. Một tay Chúa chỉ thẳng xuống mặt bà, như một mũi câu liêm nhằm tim bà mà móc ra, bằng những lời nguyện của người Pha-ri-si nào đó, mà rõ ràng là bà không biết, bà chỉ thấy như chính sự trừng phạt của Chúa dành cho mình.

« Khốn thay cho các người kẻ văn sĩ và người Pha-ri-si, là bọn giả hình kia. Vì các người nộp một phần mười bạc hà, hồi hương, rau cần, mà bỏ qua điều hệ trọng hơn trong pháp luật, là sự công bình, thương xót và đức tin. Những điều này các người cần phải làm, mà những điều kia cũng không nên bỏ sót. Ở kẻ mù mà lại dẫn đường kia, các người lọc con mòng mà nuốt con lạp đà. »

« Khốn thay cho các người, kẻ văn sĩ và người Pha-ri-si, là bọn giả hình kia. Vì các người rửa sạch sẽ ngoài chén và đĩa, song bề trong thì đầy rẫy sự bức sác và lương tuồng. Ô người Pha-ri-si mù kia, trước hết hãy rửa sạch bề trong chén và đĩa, thì bề ngoài cũng sạch. »

« Khốn thay cho các người, kẻ văn sĩ và người Pha-ri-si là bọn giả hình kia. Vì các người giống như mồ mả tô trắng, bề ngoài coi đẹp, mà bề trong thì đầy xương người chết và mọi thứ ô uế. Cũng vậy, bề ngoài các người coi như công nghĩa đối với người ta, nhưng bề trong thì đầy rẫy những giả hình và gian ác. » (1)

Hình như cặp mắt đắm nước của bà Thanh Thủy đã

(1) Kinh thánh Tân ước, đã dẫn.

làm Chúa xúc động, Chúa ngừng lời quở trách của mình, hèn rãng thối mím chặt, và đôi mắt lại nhìn xa vời như chẳng hề có chuyện gì xảy ra dưới chân Chúa.

Đôi mắt của anh ấy cứ thăm thẳm, ngay từ lần gặp đầu tiên, nó đã thăm thẳm. Minh chạm trán anh nơi cửa Nhà Thờ, hai đứa vừa dự lễ mừng Chúa sống lại. Ảnh leo đèo theo mình. Rồi ảnh đi ngang mình, nhìn mình. Minh đã bị cái nhìn của ảnh cảm dỗ. Và chỉ sau hai chủ nhật gặp nhau, mình đã yêu ảnh, ảnh chẳng nói một lời thề thốt với mình, còn mình đã phun ra đủ mọi lời lẽ hỏi hởi của trái tim, mình sẽ yêu ảnh suốt đời và sẽ là người vợ chung tình của ảnh.

« Lưỡi là một quan thể nhỏ mà khoe khoang được những việc lớn. (Khi đó mình chưa hiểu rằng tình yêu là một việc lớn, bà Thanh Thủy vừa đọc đoạn kinh Giacô vừa hiện mình cho mình) Kia, một chút lửa cũng khiến đốt được rừng lớn là những nào. Lưỡi cũng là lửa, một thể giới tội ác giữa các quan thể của chúng ta, làm ô uế cả thân thể, nhen đốt hành xe thiên tánh, còn nó thì đã chịu lửa địa ngục thiêu đốt. Hết thầy loài thú vật, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều chế phục được, và đã bị loài người chế phục rồi, nhưng lưỡi không ai chế phục được, nó là một vật ác không ngừng, đầy đầy hơi độc giết chết. Đồng một lỗ miệng mà cả lời chúc tụng lẫn sự nguyền rủa. Hỡi anh em tôi, không nên như vậy. Suối kia đồng một mạch, há lại phun ra cả nước ngọt lẫn nước đắng sao? Hỡi anh em tôi, cây vả há có thể ra trái ô li ve, hoặc cây nho ra trái vả được chăng? Nước mặn cũng không có thể ra nước ngọt ». (1)

(1) Kinh thánh Tân ước. Gia cô. Trang 413.

Lạy Chúa, con đã phun ra từ lưỡi cả nước ngọt lẫn nước mặn.

Em sẽ đi với anh cùng trời cuối đất, em sẽ yêu anh sẽ là vợ anh, sẽ sinh cho anh những hoàng tử và những công chúa. Con đã nói như thế với ảnh, trong khi ảnh không hề thề thốt với con một lời. Hai tay ảnh nâng niu thân xác con, lời nói của con mà ve vuốt. Con cảm nhận trong từng cái ve vuốt ấy một tình yêu trọn vẹn của anh, tình yêu mà sau này, con mới hiểu rằng nó thiêng liêng quá, nó là mãi mãi với anh. Nhưng với con, sự đắm đuối ấy không kéo dài được một năm. Con vẫn thương ảnh, nhưng lấy ảnh làm chồng thì đó lại là chuyện khác. Con quyết lấy Quân, chỉ sau lần mới lại đầu tiên, con thì là Chúa đã sắp đặt như thế. Con muốn trả ơn cho tình yêu của ảnh bằng việc muốn hiến dâng cả tấm trinh trắng của con cho ảnh, nhưng ảnh đã khước từ. Chiếm đoạt một người đàn bà không bằng tình yêu thì đó chỉ là một hành vi dĩ điểm, Chúa vẫn răn dạy ta như thế. Ảnh đã trả lời con bằng lời của Chúa và đã đứng dậy, xa con như là xa chính linh hồn mình.

Quân đã ôm con trong vòng tay, liếm tâm hồn và thề xác con bằng chính cái lưỡi vừa dịu ngọt vừa nện đắng. Xin Chúa tha thứ cho con người bội bạc ấy, bởi lẽ Chúa trừng phạt anh ta thì cũng chính là Chúa trừng phạt con, bởi con cũng đã phụ bạc người khác. Trong đầu Thanh Thủy lại hồng vang lên lời lẽ thống thiết của My Lau, trong lá thư vừa gởi về từ Mỹ.

« Má ơi, má hãy tha tội cho ba, bởi bây giờ ba là người cô độc hơn ai hết. Thanh Thảo đã bỏ ba như bỏ một cái chén vỡ. Tội nghiệp, ba già đi trông thấy, tóc đã bạc trắng hai bên thái dương, hàng ngày ba phải đi đưa báo tháng. Tối tối ba lại tới bar « Rừng

Dương » để nhìn qua cửa kính coi Thanh Thảo đang khiến vũ với tình nhân. Bà chạy đuổi theo nó, nhưng nó chẳng đoái hoài tới bà. Nó đã cặp với Thịnh, mà còn nhờ Thịnh không, thăng lĩnh thuộc cấp của bà đó, bây giờ nó mở nhà hàng « Rừng Dương » và bà đã trở thành một thằng nô lệ cho nó. Nó định cuốn cả con vào vòng tay nó. Nhưng, con thà đi làm đĩ còn hơn là làm nhỏ của nó. Tội lắm má ơi. Ước gì có má ở bên, thì đời bà, đời các con đâu có đến nỗi thế này... »

Con biết phải làm gì bây giờ, thưa Chúa ?

Bà Thanh Thủy lại cảm thấy Chúa đang nhếch mép, nhưng khi âm thanh phát ra từ miệng Chúa, bà bỗng nghe rất gần vì lúc đầu còn là hình ảnh Chúa thư phù mắt bà, nhưng một lát, hình ảnh Chúa bỗng mờ đi và hiện lên hình ảnh anh ấy. Đứng rồi, chính anh ấy đang nói với tâm hồn già bằng của Thanh Thủy, anh ấy đang nói những lời răn của Chúa.

« Hỡi anh em tôi, nếu ai nói mình có đức tin, song không có công việc, thì ích chi chẳng ? Đức tin đó há cứu người được chẳng ? Ví thử, có anh em, hoặc chị em nào trần truồng và thiếu ăn uống hàng ngày, mà có kẻ trong anh em nói với họ rằng : Hãy đi bình an, hãy ấm và no » nhưng không cho họ đồ cần dùng về thân thể, thì có ích gì chẳng ? Đức tin cũng vậy, nếu nó không có việc làm, thì tự mình, nó chết. » (1)

Chúa quả trách bộ đồ đen trên thân thể con. Đứng là con đã tự đề tang cuộc đời mình. Như thế à trái ý Chúa. Có khi nào Chúa cho phép con người đang sống mà tự hủy hoại mình, tự ruồng bỏ con đường đi vào nước Trời.

— Em hãy xé bỏ bộ quần áo đang mặc, hãy đoạn

(1) Kinh Thánh Tân Ước, Gm cơ. Trang 412

tuyệt với lẽ sống mà như đang chết, hãy nhào vào cuộc đời, ở đó có anh và những người anh em của em.

Có phải Chúa ra lệnh cho con phải không ?

— Không, Chúa sẽ chẳng ra lệnh gì cho em cả, bởi đời anh và đời em đã cầu nguyện Chúa suốt đời mà có khi nào em thấy Chúa đáp lời không ? Chính anh, người yêu đầu đời của em ra lệnh cho em đó.

Con không tin có điều gì thiêng liêng hơn lời phán báo của Chúa. Bà Thanh Thủy làm dấu thánh giá.

— Chính anh đang nói với em đây, chứ không phải Chúa. Anh nói với em rằng, đến như Chúa, bị tên Giuđa bội phản, đem bán Chúa, Chúa bị ra trước tòa, chịu bao nhiêu khổ hạnh, bị đóng đinh trên cây thập tự, nhưng rồi Chúa vẫn sống lại, bởi cái sự sống ở cõi đời này lưu luyện Chúa, cho Chúa sức mạnh để sống lại. Vậy mà em, em tự hủy hoại mình giữa cuộc đời, tự đề tang mình và tự chuốc lửa, phỏng như vậy có đúng với ý Chúa không ?

— Như vậy có nghĩa là em phải sống.

— Hãy trút bỏ bộ quần áo tang trên người đi. Cuộc sống cấp em và em cần cuộc sống.

Thanh Thủy mơ hồ cảm thấy như có một phép lạ truyền vào đôi bàn tay. Bà từ từ nhấc lên, cởi chiếc khăn đen phủ trên mặt, trên đầu, mái tóc đang buộc chặt được xổ tung ra. Bà từ từ đứng dậy, lần tay nơi chiếc nút áo cổ, rồi lần lượt từng hàng nút áo. Màu trắng hồng của làn da chợt làm bà lóa mắt. Bà vươn một cánh tay, gỡ tay áo phải, rồi gỡ tay áo trái. Chiếc áo rớt lẳng lẳng, dưới chân bà. Bà rung mình hoảng sợ, khép vội hai tay vào ngực, ôm cứng chiếc nịt áo màu đen.

Anh đã nhìn thấy máu chảy trong cơ thể em, anh đã thấy sự sống hiện lên trong da thịt em, anh đã thấy bóng ma đang bước một chân ra khỏi thân thể em. Cái sống bao giờ cũng đẹp hơn vạn lần cái chết, em không thể chết được, bởi cả cuộc đời anh đã cầu Chúa ban cho em sự sống và hạnh phúc.

Sự huyền diệu lại tiếp cho Thanh Thủy sức mạnh, bà kéo mạnh hai ống quần đen. Chúa tạo ra một Thanh Thủy đàn bà, chứ không phải đàn ông, nếu không, chính lúc này hình ảnh của Thanh Thủy cũng là hình ảnh Chúa đóng đinh trên Thập tự giá.

«Giêsu lại kêu lên tiếng nữa, rồi tắt hơi. Kia, bức màn trong đền thờ bị xé ra làm hai từ trên chí dưới, đất thì rung động, vàng đá vỡ ra, mồ mả mở ra, và nhiều thi thể các thánh đồ đã ngủ đều dậy, rồi sau khi Giêsu sống lại thì họ ra khỏi mồ mả mà vào thành thánh, và hiện ra cho nhiều người.»(1)

Thanh Thủy bước đi trần truồng. Căn nhà vẫn kín bùng, những màn rủ màu thắm vẫn cấm cửa những tia nắng mặt trời, một vài ánh sáng lọt vào từ các viên gạch tường bằng kính vẫn làm cho da thịt một màu trắng hồng úa. Thanh Thủy ngồi xuống chiếc ghế tựa đan bằng mây, chiếc ghế Thanh Thủy vẫn thường ngồi ủ rũ sự đời. Nhưng ý nghĩ lên vào đầu óc Thanh Thủy lúc này không có màu xám tro của sự chết.

Không cần phải có gương trước mặt, ta cũng đủ thấy hết thân thể ta. Thời gian đã xếp những lớp mỡ trên cổ ta, hai gò má ta, vùng ngực ta, vùng bụng ta, bắp chân, bắp tay ta. Ta không thể buộc thời gian hoàn lại cho ta thời son trẻ. Khi mà chính ta tự say

đắm với nước da mịn màng, với hai bầu vú lắn đầy, với đôi bắp tay, khoe ra cũng đủ ngọt con mắt. Lúc đó sao anh không chiếm đoạt ta. Anh cao thượng để làm gì? Ta hiến dâng cho anh, ta muốn như con cá dấy đua trong tay anh, nhưng ta, đã dấy đua trong tay Quân. Thế rồi anh đi, không một lời oán trách ta, mà chỉ nguyện cầu Chúa ban phước cho ta. Giáng sinh nào anh cũng gửi về ta lời cầu chúc. Ta muốn anh sắp kê với một thân thể đàn bà khác để quên ta, nhưng anh đã chẳng mấy may thêm muốn một xác thịt nào, chỉ tôn thờ ta, chờ đợi ta.

Thời gian rồi sẽ lại trôi đi, vài năm nữa, ngay cái thân hình mà lúc này ta cảm thấy sờ sờ cũng sẽ không còn giữ được sự sờ sờ này nữa. Ngực sẽ teo lại, chân tay sẽ teo lại, chỗ thịt nào còn sót trên thân hình thì cũng nhẽo nhệch mềm xèo. Khi đó ta lại tiếc nuối cái ngày hôm nay.

Ý nghĩ đến với Thanh Thủy bén như ngọn lửa, nàng đứng vụt dậy, chạy lại chiếc tủ áo, mở tung cánh, lôi ra từng chõng, từng xấp quần áo đủ kiểu, đủ màu sắc mà đã mấy năm nay chúng nằm xếp nếp trong đó. Nàng ướm khắp lượt lên người. Lại bỏ, lại ướm thử. Không bằng lòng với bộ nào, vì cái nào nàng cũng thấy xa lạ với mình cả. Cái thì quá trẻ, cái thì quá dài các, cái thì kêu gọi một kỷ niệm với Quân, mà điều đó nàng không cho phép. Mãi rồi, nàng mới tìm thấy bộ đồ màu xanh kem, bộ đồ này nàng may trước giải phóng ít ngày, chưa kịp mặc lần nào. Nàng mặc lên mình, đứng trước gương và tự bằng lòng với nhan sắc bỗng nhiên trẻ đẹp hẳn lại của mình. Nàng mỉm cười, chiếc lược hất ngược mái tóc. Rồi đột nhiên, nàng như người điên, chạy khắp gian phòng kéo tung các rèm cửa. Ánh sáng chói chang của cuộc đời tràn

(1) Kinh thánh Tân ước. Mathiơ. Trang 59.

ua vào gian phòng. Nàng bỗng thấy mình khắp nơi bay liệng, hò reo với ánh sáng. Không phải một mình nàng, mà rất nhiều nàng, trong bộ quần áo xanh kem. Đây những nàng trong phòng. Đã từ lâu, các cửa kính bị rèm che phủ, bây giờ, chính chúng đang bừng mắt ngắm nàng và cho nàng soi vào đấy. Ở cửa kính nọ, tới ở cửa kính kia bao nhiêu là nàng Thanh Thúy.

Trong góc nhà, Chúa đứng cô đơn, màu đá xám trên cây thập tự giá.